

den fastholder den tvungne Tjeneste i Garnisonen, Bagtjenesten og alle de mangfoldige Menner, som overhovedet knytte sig til at samle Mandskab paa fremmede Steder til en længere Tjenestetid, samt forsaavidt som den medfører en stor Beføstning, men derimod har den ikke den staaende Hærs gode Egenkaber, forsaavidt som jeg ikke formaar at fastholde som min Overbevisning, at den er i Stand til at maale sig med staaende Hærs lige stærke Afdelinger. Det er sagt af et æret Medlem, at vi, naar vi gik ind paa det Lovforslag om Hærens Ordning, der er fremlagt, vilde faae noget absolut Godt, og af Andre er det sagt og opstillet som Fordring, at vi skulde gjøre vore Soldater jevnbyrdige med de Hænder, vi kunne vente at møde paa Valpladsen. Ja, dersom vi overhovedet indenfor de Fordringer, Herloven opstiller, vare i Stand til at naae et saadant Maal, kunde jeg være tilfredsstillet, men jeg tilstaa, at jeg, selv Soldat, ikke kan fastholde den Overbevisning, at vi kunne naae det; dertil mangler den fornødne Routine og den fornødne Disciplin. Vi kunne ikke vente, at vore Afdelinger skulle være villieløse Redskaber i deres Førelses Hænder i samme Grad som tilsvarende Afdelinger i de store Magters Hære, og gaa vi til andre Dele af Baabnene, tror jeg, vi maa komme til den samme Erkjendelse. Jeg siger ikke dette, fordi jeg paa nogen Maade skulde ville nedsette den Væbning, vi have. Jeg tror, at den, efter hvad der offres paa den, og efter den Dvelse, den modtager, vel skulde vide at hævde sin Plads med Ære; men den Maalestof, som her er opstillet, tror jeg ikke kan holde Stik. Paa den anden Side har denne Ordning ogsaa de slette Egenkaber, som høre til en Væbning, nemlig en løstere Forbindelse og Mangel paa den Fasthed i Raderne og i Dvelsen, som de faste Hære have. Den har derimod ikke nogen af en Væbnings gode Sider, som især bestaa deri, at Uddannelsen og Dvelsen væsentlig knyttes til Soldatens Hjemsted eller til de nærmeste Egne, og at Byrden saavel i Penge som i personlige Offre er i høj Grad indskrænket. Jeg siger derfor, at den er en Mellemting, og at den lider af den Skade, som følger med alle saadanne Mellemting. Naar vi altsaa ikke tro at kunne opstille den Maalestof, man her har forsøgt at opstille, bliver Spørgsmaalet det: Stulle vi da opgive vort Forsvar? Det simple Svar herpaa er: Nei, det kunne vi ikke, thi det er umuligt. Det, som medfører, at vi maa forsvare os, er simpelthen det, at vi ikke kunne Andet, saa sandt som dette overhovedet er en Jølelse, der lever i enhver dansk Mand's Bryst. Jeg kan i saa Henseende — det tør jeg sige — her beraa mig paa ethvert Medlem i denne Sal, og særlig paa det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjer), som ellers underiden synes at være Talsmand for andre Anskuelse; hos ham er den Jølelse dog lige saa sikkert gjennemtrængende, og han har ogsaa ladet den komme til Orde i disse

Dage. At opgive vort Forsvar er os umuligt, og det er Jølelsen heraf, der er Grundlaget for den almindelige Bærnepligt, som er mere end en Pligt, fordi den er en Ret. Jeg har lyttet til Forhandlingerne i disse Dage angaaende Forsvarsvæsenets fremtidige Ordning; jeg har lyttet til dem med god Villie til at modtage Belæring af dem, og navnlig for at finde en Løsning paa det Spørgsmaal, hvorledes det er muligt under de nuværende Forhold at fastholde den almindelige Bærnepligts Grundsatninger samt end mere Grundsatningen om alt vaabensført Mandskabs Vaabensøvelse. Der er gjort Antydninger i denne Henseende fra flere Sider. Et æret Medlem fra Bornholm (Kofod) fremsatte iforgaars en Tanke, som sikkert ikke er ny i sin virkelige Skikkelse, men som derimod ganske vist er ny i den Form, hvori han kom med den. Det egentlige Flinthedsystem er jo gammelt, men den Tanke af vor Hær at udelukke netop de dygtige Skytter, som Hæren mest trængte til og havde mest Brug for, er ganske vist en ny Tanke, om det end er en Tanke, som jeg rigtignok ikke kan følge. Det, der især overraskede mig, og som i Grunden ogsaa gjorde mig ondt, var den Udvei, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (D. Hansen) anviste, idet han mente, at der ingen anden Maade var til at naae til en Ordning end ved en Opgivelse af Fordringen om alt Mandskabs Vaabensøvelse. Jeg havde ikke ventet at faae den Anvisning fra hans Side. Af alle de Udveie, som ere blevne anviste, har jeg ikke fundet nogen, som virkelig kan løse det Spørgsmaal, der maa stilles, og som stilles stærkere og stærkere Klar for Klar, alt som Byrden voger, nemlig det, hvorledes vi skulle kunne gjennemføre Vaabensøvelse for alt det vaabensføre Mandskab. For mig staar derfor intet Andet tilbage end en Overgang til en virkelig Væbning. Paa dette Grundlag ere vi i Stand til at fastholde Principet, og det vil ikke føre os videre, end vore Kræfter formaa, men jeg maa dog strax forvare mig over for det Forslag, der blev antydet af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det gav mig nemlig ganske vist Ret i den Betragtning, at Fastholdelsen af den almindelige Bærnepligts Grundsatning maatte føre os til en Væbning, men der tilføies: og til en lille, vel instrueret Hær. Jeg tager denne Forvaring, fordi jeg paa ingen Maade kan være med til noget Saadant, allerførst, fordi Sagen da faar en indre politisk Betydning i den Retning, som har ledet den Schweiziske Regjering til at forbyde, at noget Kanton har mere end 300 Gensdarmere i fast Tjeneste. Ville vi samle vort Forsvarsvæsens Styrke, som jeg har tænkt det, paa enkelte Punkter med en dertil knyttet, stærkt udviklet Væbning, er der umibler tid andre Sider af Forsvarsvæsenet, hvor vi maa slaa af paa de Forestillinger og Fordringer, der mere